

ПРАВДА

Независимъ общественъ вѣстникъ

ИЗЛАЗА СЕДМИЧНО.

Издателъ — Н. Бобевъ.

Писма, пари и др. се адресиратъ:
Администрация в. „Правда“ — Плевенъ.
Абонаментна цѣна 4 лева годишно.
странство 8 лева.

— Единъ брой 10 стотинки —

— За обявления по споразумение

АКЦИОН. ТЪРГОВСКО Д-ВО „СИЛА“

Обявление

№ 203.

Акционерното търговско дружество „Сила“, извѣстява на г. г. акционеритѣ си, че свиканото на 2 мартъ т. г. общо годишно събрание не се състоя, понеже няма депозиранъ изискуемия се отъ чл. 60 отъ устава на дружеството капиталъ и съгласно заблѣжката подъ сѣщия членъ, то се отлага за 16 мартъ т. г., когато ще се състои при колжото капиталъ има депозиранъ.

Дневния редъ остава сѣщия, обявенъ въ поканата № 120 публикувана въ мѣстния вѣстникъ „Правда“ брой 12 и 13.

Всѣ депозирания на акции се приематъ всѣки присѣтственъ день и най-късно до 15 мартъ 5 часа слѣдъ обѣдъ.

гр. Плевенъ, 5 мартъ 1908 г.

Отъ управлението.

Обявление

Съобщавамъ на г. г. членоветѣ на Чиновническото Кооперативно Спестовно Застрахователно Дружество, че разпискиитѣ имъ за инкасиране се изпращатъ на менъ. При това умолявамъ всѣки ония господа, които иматъ желание, да станатъ членове на това дружество, да се отнесатъ до мене.

Съ почитание:

Коста Бараковъ.

(въ аптеката на Л. Петровъ).

ОБЯВЛЕНИЕ

Честь имамъ да обявя на г. г. тютюнопродавачитѣ и пушачитѣ, че въ склада ми сж доставени старъ отлежалъ тютюнъ и разни качества папирози, освѣтъ отъ фабриката „Свѣдине“ въ гр. Балчикъ, на която имамъ прѣдставителството, още и отъ разни други фабрики — Ванаро (бившъ Ставридисъ), Мардасъ, Томасинъ, Джеферъ Персилъ, Ганевъ & Кърджиевъ и др.

Надѣвамъ се, че тютюнитѣ и папирозитѣ отъ склада ми ще задоволятъ и най-претенциозния пушачъ. Вѣрвамъ, че както ония, които желаятъ да продаватъ, така и ония, които желаятъ да пушатъ ароматиченъ тютюнъ ще се увѣрятъ въ товъ, слѣдъ като посѣтятъ склада ми.

гр. Плевенъ ул. „Александровска“.

Съ почитание:

Никола В. Георгиевъ.

Молимъ редакциитѣ до които изпращаме вѣстника си да ни пращатъ и тѣ въ замѣна изданията си.

Обявление

Дава се подъ наемъ зданието, бивши складъ на спиртната фабрика на Тодоръ Балабановъ, находяще се на главната Александровска улица и Сжръ-пазаръ, заедно съ всѣчкитѣ му пристройки. За споразумение при притежателя на сѣщото г. Петръ Х. Шоповъ, въ дома му или въ клона Б. Н. В. тука.

Отъ 1 мартъ т. г. се установява въ гр. Плевенъ Старозагорския АДВОКАТЪ

Цоню Я. Бръшляновъ

Защищава дѣла прѣдъ всѣчки сѣдилища.

Писалище сръщу паметника.

1 — 4

Извѣстявамъ

на почитаемитѣ плевенски граждани, че отворихъ

клонъ и депозитъ въ Плевенъ, „Александровски“ площадъ, сръщу паметника, отъ плетачницата на Георги Гадевъ & Ц. Стаевски въ Троянъ, въ който освѣтъ всѣкакви плетени дѣлѣния и прѣжда отъ мѣстна вълна, продаваме и плетачни машини „Британия“ отъ най-реномираната фабрика Irmscher & Witte въ Дрезденъ, сжщо и шевни машини отъ най-голтѣмата фабрика въ Европа Дюркопъ & Компания въ Bielefeld по най износни цѣни за брой и сроци изплащания.

Безплатно обучение по плетачеството.

Съ почитание: Георги Гадевъ.

3 — 3

Въ печатница „Надежда“ се намира за продажъ Птицевъденъ Календаръ

За 1908 год.

отъ Н. Илиевъ

Управителъ на земеделческото училище въ Борушъ.

Елегантно подвързанъ

Цѣна 60 ст. съ поща 70.

Бр. Е. Пенкови — Плевенъ

Прѣдставителство и складъ за земеделчески машини отъ фабриката на HOFHERR ET SCHRANTZ — Виена — Будапеща.

Цѣноразписи при поискване изпращаме безплатно.

ОЧАКВАМЕ ПОРЪЧКИ.

Книгата на Едуардъ Карпентера

— Половата любов и бракътъ въ своб. общество —

Прѣведена отъ Янко Ивановъ

Струва 50 ст.

Сѣки, който се интересува отъ въпроситѣ по брака, нека си набави тази книга!

Цѣнете изборниятъ гласъ!

Въ конституционитѣ страни сѣдбинитѣ на гражданството се уреждатъ отъ самото него. Гражд. вото си е създадо само начина по който трѣбва да се водятъ тѣ, като всѣчко онова, което урежда тоя начинъ, е свело въ единъ обидъ, главенъ законъ, нареченъ Конституция. И нашата държава, понеже има такъвъ законъ, слѣдва, че и тя — нейното гражданство — трѣбва самостойно да урежда своитѣ сѣдбини.

Наистина, въ първо време, слѣдъ освобождението ни, това е почти било, ала въ послѣдствие е почнала да има вмешателство и дворцовата камарилъ, резултатъ отъ което бѣха редицата до сега политически реакции.

Виновникъ за това сж били водителитѣ на политическитѣ групировки, които вмѣсто да възпитаватъ гражданството достойно да упражнява изборниятъ си гласъ, тѣ прибѣгваха до различни сръдства, за да го оползоворятъ за лични цѣли, а заедно съ това станаха и причина за политическата му поквара.

Избирателното право е най-свято отъ правата на гражданството. Изборниятъ гласъ е най-цѣнниятъ отъ всѣчки граждански придобивки. Изборитѣ е мостътъ прѣзъ който се минава да се стигне на депутатската и министерската скамейка. Съ една рѣчь, отъ употребата на изборния гласъ зависи и нравствениятъ обликъ на управлението.

Вече нѣколко пѣти, вслѣдствие необмисленете даване на изборниятъ си гласъ, проживѣхме политически терзания отъ една страна, а отъ друга се товариохме съ държавни дългове.

Има изгледи, че по-голтѣмата частъ отъ гражданството е вече съзнала значението на изборниятъ си гласъ и вече бѣга отъ котерийнитѣ партии, водителитѣ на които щадятъ повече личнитѣ си интереси, прѣдъ общественитѣ. Това послѣдното е и причината за курупцията въ всѣчки отдѣли на държавната ни мащина.

Веднажъ признаго това, ние нѣмаме основания да не апелирѣме къмъ българското гражданство, да се свѣсти да прицѣни силата на изборниятъ си гласъ и го употреби съ достойнство за она политическа партия, която се стреми да създаде редъ въ държавата, да стане тя истински правова. Отъ онова, което се зиже за дѣлата на партиитѣ, можемъ сиокойно да рѣшимъ на коя партия да се явимъ поддръжници въ прѣдстоящата изборна борба.

Съзнателно и несъзнателно гражданство, замислете се за силата на изборниятъ си гласъ.

Употрѣбвайте го разумно, защото той е, който създава най-главния факторъ за регулиране сѣдбинитѣ ви — Народното събрание!

Време е вече да се отървемъ отъ политическата мизерия!...

Една своєвременна грижа.

Уредбата на училищата въ България е била не единъ пѣтъ прѣдметъ на внимание. Отъ освобождението ни до днесъ почти всѣчки изредили се на министерския столъ по просвѣтата сж вложили, кой повече, кой по-малко, грижа за уредбата на нашитѣ училища въобще. — Едва на полагане основи на училищната политика, други за съз-

даване съобразно времето законоположения, трети за подобрението на учителския персоналъ, за направата на удобни, цѣлесъобразни училищни помѣщения и най-сетѣ, сегашниятъ министеръ за хигиеничното нареждане и държание на училищата.

Прѣди време страдахме отъ нехигиенични училищни помѣщения — такива вече на повечето мѣста сж построени, а сега, както и по-отрано — отъ нехигиеничното имъ поддржане. Благодарение на небрѣжното държане на учебнитѣ стаи въ училищата, много учители и ученици сж ставали неочаквано жертви на разни инфекциозни болѣсти, а особено на туберкулозата, най-опасния, смъртоносенъ бичъ за човѣчеството.

Много отъ нашитѣ училища по чистога конкуриратъ на селскитѣ кръчми. Човѣку става повѣкога тѣжно, когато си прѣдстави какво нѣщо сж училищата въ окръпнитѣ на градоветѣ и въ повечето отъ селата. Почти свински кочини биватъ тѣ, особено, когато есенно време почнатъ валежитѣ и пролѣтъ се топятъ зимнитѣ снѣгове.

Да бждатъ такива повечето отъ училищата виновни сж респективнитѣ власти. Гледало се е да има само училища, училищна покщнина, учебни помагала, ученици и учители, а за чистотата сж полагани само привидни грижи. Считало се е за невѣрдно за свиканата по-голтѣмата частъ отъ члѣкитѣ цапнати по тѣхъ, сжщо и метелетѣ стаитѣ при затворени прозорци и непровѣтрянето имъ сѣдни, недѣли, а даже и съ мѣсеци.

Отъ нѣколко години насамъ при Министерството на Народната Просвѣта се придаде и единъ институтъ, който има върховната грижа за хигиената въ училищата. Този институтъ отъ день-на-день все повече разширява свояга дѣйностъ. Резултатъ отъ тая дѣйностъ е и окръжното на министрано народното просвѣщение, г. Мутановъ, което прѣди нѣколко дни се разпрати до г. г. окръжнитѣ училищни инспектори за надлежна разпоредба.

Въ това окръжно за добрата уредба на училищата въобще се даватъ укажвания съ слѣднитѣ нѣколко пункта:

1. Дворозетѣ имъ да бждатъ добръ оградени, добръ дренирани, шосирани и паркувани;
2. да иматъ добри нуждници;
3. да иматъ училищна баня (дѣто е възможно);
4. да иматъ покритъ дворъ (сайванъ) и малкъ бюфетъ (дѣто може);
5. да иматъ надъ входоветѣ стѣпи хи и приспособления за чистене обувкитѣ на дѣцата;
6. подоветѣ на коридоритѣ и на класнитѣ стаи да бждатъ измазани съ блажна боя;
7. въ коридоритѣ и въ класнитѣ стаи да има плювалници, омивалници, термометри, барометри, хигрометри, огледала, цѣвта, кошета за огкѣслици хартии и др.;
8. чиноветѣ да бждатъ по за два ученика и фиксирани о подѣ;
9. класнитѣ стаи да бждатъ достатъчно просторни, т. е. да сжтовѣгствуватъ на броя на ученицитѣ.

Тѣзи оажтвания ще се приспособятъ въ по едно отъ училищата въ градоветѣ и въ нѣкой села, на първо време, за да се иматъ като образецъ, по който да се уреждатъ и всѣчки останали.

Тази идея на министерството е повече отъ прѣкрасна и заслужава реализиране. И ний не се съмняваме

въ уснѣха ѝ, стига да има разбира ни хора, които да се погрижат и стори ятъ подобаващото за реализирането ѝ.

При всякото желание и на министерството и на учителството, въ нѣкои градове и села да се застъпи по добръ хигиеничността въ училищата, то тѣ сж оставали съ желание то си само, а училищата съ ерѣдносна обстановка. Това за туй, че настояг. не сж се грижали и че за слуги сж назначавани повечето пѣти стари хора, полуинвалиди и инвалиди, отъ които може да се очаква всичко друго, но не и поддръжане чистога въ учебнитѣ стаи. Това особено се усѣща въ основнитѣ ни училища. И дѣйствително, възможно ли е единъ старъ човѣкъ, да върши работи, които сж за младежи? — Не. Но, за да имаме младежи слуги въ училищата трѣбвало би, на онѣя, които ставатъ такива, да се даватъ по-добри заплати, за да служатъ ревностно: заплатата да бжде въ таквъ размѣръ, че да плаща труда за работата, която се иска отъ тѣхъ. Просещатъ заплати, които почги навсѣкждѣ се даватъ на училищнитѣ слуги, не бива да се мисли даже, че заплатата искания трудъ отъ слугитѣ, а това послѣдното ги тика да каратъ и тѣ прѣзъ прѣсти; да работятъ колкото за заплатата, която имъ се дава.

Ний мислимъ, че е вече врѣме да се разбере отъ училищнитѣ настоятели, че е нужно прѣди всичко чистота въ учебнитѣ стаи, и тя да е въ пълната смисълъ на тая дума, та съ тая да може да се прѣдпазва ученичеството отъ болѣсти, твърдѣ често невъзлѣкуваеми.

Частно за Пльвенъ, ще кажемъ, че досегашната практика да се назначаватъ стари хора и то само за да прѣмѣне единъ пѣтъ въ денонщието училището е злоносна. Нека за въ бжлице са назначаваатъ за училищни слуги млади хора, като се награждаватъ и добрѣ 50 — 60 лева мѣсечно, а не както е сега отъ 25 — 30 лева.

Нека училищното ни настоятелство не гледа на учителството като на една играчка, а да се загриже да се ползватъ както подобава, за щото чистота стаи и свѣжиятъ въздухъ сж базамтъ за човѣшкото здраве.

Желанието ни е, да видимъ колкото се може по-скоро пльвенскитѣ училища хигиенично наредени.

Г-нъ Забуновъ иска още земледѣлски училища.

(Продължение отъ бр. 13.)

Помня много добрѣ, че третѣ класове на г. Забуновото училище тогава (въ 1897 г.) се прѣпѣтвахъ съ

ученици, отъ тамъ и цифрата 278 за 3-тѣ земледѣлски училища — а днесъ сж останали 15 ученици въ III класъ, 8 въ II — и 6 въ I. Така били „прѣпѣтвани“ днесъ и другитѣ 2 срдни земледѣлски у-ща. Това обстоятелство говори най-краснорѣчиво противъ г. Забунова, но кой да го разбере и обясни? Въ тазгоднша я бюджетъ е вписана „срѣдната цѣфра“ 301,120 лева за 3-тѣ срдни земледѣлски уч. ща, отъ което слѣдва, че за г. Забуновитѣ 30 ученици сж оирѣдѣни около 100,000 лева или по 3333 лева за всѣкиго. Да! всѣки „земедѣлецъ“ излѣзалъ отъ „образцовото“ му лозарско-овощарско училище ще струва на държавата „срѣдната цифра“ 10,000 лв.

Но, г. Забуновъ, вие тѣй много обичате статистиката! Не ще ли бждете любезенъ да ни дадете статистични свѣдѣния за професитѣ, съ които сж се заловили свършилитѣ вамъ повѣреного земледѣлско училище и най-вече — колко отъ тѣхъ сж се прѣдали на благословения вашъ трудъ, „годеши само за надувани вратове“. Отъ десеткитѣ възпитаници на тия училища, които азъ познавамъ, азъ веизвая нито единъ, който да не е поискать и намѣрилъ мѣсто на държавната трапеза.

Но ние забравяме, че $\frac{5}{6}$ отъ населението на България е земледѣлческо, на което не трѣбватъ никакви гимназии. „Нека се създадатъ, продължава той, професионални училища въ всѣки градъ и градцъ по нѣколко, а за тѣзи които могатъ и искатъ да дадатъ на дѣцата си едно общо образование и слѣдъ това и по-високо, нека имъ се остави едно ограничено число гимназии“. Аргѣкъ, тука г. Забуновъ е издигналъ самъ себе си.

И какъ до сега никой да се не вслуша въ думитѣ на тоя „нареденъ“ „прѣбуи“ и да прѣобрѣне петтѣ пѣсти отъ училищата въ земледѣлски. Добрѣ ще сторите г. Забуновъ да зарѣжите неблагоприятитѣ пльвенци, — да вземете тѣпана (зеръ! има глухи хора) и хайде при своя сподвижникъ Драгевъ. Културната история отдавна ви е огдѣлила най-свѣтлигѣ (sic) си страници. Въ нея, вашитѣ подвизи изъ мндалого, а вътроино и изъ едно близко бжлице ще съпер-

пичать съ онѣя на знаменития въ древността атински демокогъ Клеонъ*)

Но, г. Забуновъ е прѣкараль 2 години изъ Австрия. Поинтересувагъ ли се е той да узнае, колко гимназии има тая страна. Сигурно не — иначе той не би се опѣлчвалъ така безогледно противъ тѣхъ. Нека разгърне сп. Училищенъ Прѣгледъ, кн. IV отъ 1903 год. и да види „Статистиката на срднитѣ училища въ Австрия прѣзъ 1902/3 уч. год.“ Прѣзъ тая учебна година тамъ е имало 204 пълни (значи 8 кл.) гимназии и 95 пълни (7 класи) реалки, или всичко 299 пълни срдни учебни заведѣния и това на едно население отъ 26 милиона. (България има повече отъ 4 милиона ж.) Едно срдно училище, като оставимъ на страна неплнитѣ — се пада на 87,760 жители.

А г. Забуновъ и нему подобнитѣ сж се изплашили отъ нашитѣ 16 мъжки и дѣвически гимназии та нека да се остави единъ окръгъ като пльвенския (съ 337,824 ж) безъ поше една гимназия — когаго нему се падатъ 4.

Но, да понадикнемъ и въ кралството Прусия, ролята на което сме щѣли да играемъ въ Балканския П-въ. По просгравство — то е само $3\frac{1}{2}$ пѣти по-гольмо отъ България, а по население 9 пѣти. Въ 1893 г.***) е имало 272 класични и 134 реални гимназии — всичко 406.

И мислитѣ, че нѣмцитѣ сж се изплашили отъ многобройнитѣ си гимназии? Съвсѣтъ не! Напротивъ, тѣ продължаваатъ да ги увеличаватъ. Това се вижда отъ обстоятелството, че само 3 години по-рано, въ Прусия е имало 4 класич. гимназии по-малко. А въ Австрия 10 години по-рано е имало 32 гимназии по-малко, като въ сжщото врѣме реалкитѣ сж намалѣти съ 16, което показва, че тѣ сж се обрнати въ гимназии (самъ това име даватъ само на 8 класнитѣ класически гимназии, макаръ че и 7 класнитѣ реалки се считатъ за пълни

*) Настѣдилъ Перикла и съ своята вулгарна демокогия изродилъ класичната атинска демокоция въ „охлакокрация“ — господство на невяжественитѣ тѣпи. Това нанесло смъртенъ ударъ на атинската класична цивилизация.

***) Тия статистични заематъ отъ „Энциклопедический словарь на Брокхауза и Ефронъ“ т. 6 стр. 709.

срдни общообразователни училища).

Не отричамъ, че покрай тия общеобразователни срдни училища, тия страни сж проширани и съ професионални училища, но тѣ сигурно не пуствягъ като г. Забуновото, въ което училищнитѣ стаи сж повече отъ ученицитѣ му.

Ами какво да кажемъ за г-нъ Забуновия „учень пролетариатъ“!? И това го говори единъ училищенъ директоръ, който много добрѣ знае, че ние вѣваме и още за дълго не ще имаме подготвени хора и за най-отговорнитѣ обществени длъжности. Той много добрѣ знае, че повечето отъ половината учители въ срднитѣ ни училища не отговарятъ на законния цѣвъ. Той знае най-сетѣ, че и сега много села, особено изъ по-затѣтителнитѣ околии, оставатъ безъ учители — и при все това той ни говори за опасностъ отъ учень пролетариатъ.

Изучете г. Забуновъ по-добрѣ пѣтя по който сж се развивали на-прѣднатитѣ държави, като Австрия, Германия, Швейцария и др., които по природнитѣ си условия твърдѣ приличать на България; изучете днешното имъ състояние въ образователно отношение и вие ще видите, че *никога* днешнитѣ ни 13 (отъ тѣхъ 4 въ София) мъжки гимназии не могатъ задоволи културнитѣ нужди на България. Културна Германия за удовлетворението на тия си нужди има 21 университета (вътрѣ не влизатъ многобройнитѣ академии и 9 политехники) съ 45226 студенти. Пршорциозално по населениего си България трѣбваше да има 3500 студенти — а ние се изплашихме отъ нашитѣ 1000 та побързахме да ги разгонимъ. Слабо надарената съ природни богатства Швейцария, която е $2\frac{1}{2}$ пѣти по-малка отъ България и съ едно население по-малко отъ $3\frac{1}{2}$ милиона има 6 университети. И тѣкмо на тѣхъ и на тѣхъ отговарячатъ многобройни гимназии се дѣжи грамадни прогресъ въ тая страна. Тя е най-близкия ни идеалъ г. Забуновъ — отварянето на 8 университети трѣбва да си поставимъ за цѣлъ, а не ограничаването на 8 гимназии, както се иска вамъ и на нѣкои реакционерно-политикани въ България.

ПОДЛИСТНИКЪ

БЪРЗИЯТЪ ВЛАКЪ НА ВЪДЕШЕТО.

Последниятъ разказъ на Жюль Верна.

— Внимае! — каза моятъ спжтникъ. — Тукъ сж стѣлбитъ.

Азъ почнахъ да се спущамъ низъ стѣлбитъ и скоро се огзовахъ въ едно дълго двориче, освѣтлено отъ безброй електрически лампони, които хвърляха лжчитѣ си на рефлектора и по таквъ начинъ усилвахъ свояга свѣтлина. Въ това двориче владѣше дълбока, тържественна тишина. Никаква жива душа не можеше да се види. Кжлъ бѣхъ азъ? Какво ще правя тукъ? Кой бѣ тоя тайственъ мой спжтникъ? Влччки тие въпроси, които самъ на себе си задавахъ, останаха безъ отговоръ.

Ние продължихме да се провираме прѣзъ нѣкакви мрачни коридори, качвахме се по стѣлби, минавахме отъ отдѣление въ отдѣление, раздѣлени едно отъ друго съ металчески врати, които тежко се задръгваха подиръ ни.

— Вие, господиь Вернѣ, сега, по всѣка вѣроятностъ, си мислите, въ

кой ли ржцъ сте поналили, нали? — каза ми водачтъ. — За това, позволете ми прѣди всичко да ви се прѣдсгва: азъ съмъ полковникъ Перси!

— Драго ми е, но кжлъ се намирамъ азъ?

— Кжлъ ли? Въ Бостонъ, въ Америка, на една станция...

— Станция? Каква станция?

— На станцията „Boston Liverpool-Pneumatic Tubes Company“. И като махна съ ржка, полковникътъ ми показа два дълги паралелни жельзени цилиндра, отворитѣ на които възлизаха на повечето отъ два и половина метра въ диаметръ и приличаха на малки тунели. Азъ съ очудване разглеждахъ тие грамадни жельзни трѣбни, които се губѣха въ далечината.

Изведнажъ свѣтна ми пѣдѣ очитѣ.

Прѣди нѣкое врѣме прочетохъ въ единъ американски вѣстникъ, че нѣкой си полковникъ Перси е изнамѣрилъ едно ново срдство за съобщение между новия и стария свѣтъ. Тоя славеи изобрѣтателъ е сполучилъ да осжществи своя грандиозенъ планъ — да свърже Европа и Америка посрдствомъ два подморски тунела.

И сжщия тоя господиь Перси, азъ имахъ сега прѣдъ себе си.

Още веднажъ въ ума си прѣпо-вторихъ всячки подробности на оная

статия, всѣчки онѣе подавляващи ума числа, за които тамъ ставаше дума. Шестогитѣ хиляди кубически метра жельзо, възлизаше на тринайсетъ милиона тона на тежина; и двѣ хиляди кораби, по двѣ хиляди тона всѣки, които е трѣбвало трисесетъ и три пѣти да изминагъ пѣтъ отъ Европа до Америка, за да прѣнесатъ нуждия материалъ за американския и английския брѣтъ, на крайнитѣ точки отъ крайщата на тоя жельзенъ тунель!

И тоя тунель бѣ съставенъ отъ безброй цѣви, всѣка по три метра дълга, а цѣлата цѣвъ бѣ обвита съ мрѣжа отъ челикъ и съ една друга магерия, прилична на луганерча.

Въ тия грамадни цѣви бѣхъ разположени вагонитѣ, които се движеха чръзъ изкуствено нагѣгане на въздуха, сжщо както въ пневматическата машина. Тие вагони, въ сравнение съ жельзопѣлнитѣ, прѣдставлявахъ истинско съвършенство, понеже че се клагущаха и вървѣха съвсѣмъ гладко. Цѣ се отнаеа до цѣлитѣ на возенето — тѣ бѣха басословно естени. Между това, бързината на возенето бѣ такава, каквато не можеше ниго да се помисли: влакѣтъ вземаше до десетъ хиляди и шейсетъ и шестъ километра въ часъ.

Влакчо, каквото бѣхъ чель, изпѣкваше лека-полека прѣдъ очитѣ ми.

И това огромно прѣприягие, което изглеждаше просто невѣроятго, — бѣ, значи, осжществено. Азъ гледахъ прѣдъ очитѣ си двѣтъ огромни цѣви и двата тунела, и все пакъ не вървахъ.

И ако да можеше даже да се помисли, че тунелитѣ сж готови, все пакъ азъ не можехъ да повѣрвамъ, че хората ще пѣквувать по тѣхъ. И най-невъзможно ми се виждаше пѣквуването съ вагони, движени отъ въздушитѣ нагѣгане и съ такава бързина, за каквато не може да си въобрази човѣкъ.

Моятъ спжтникъ забѣлжжя, че азъ захващамъ да се съмнѣвамъ и ми каза:

— Но, моля ви се, нѣма нищо по лесно отъ това. Намъ сж нуждни само достатъчно число мѣхове, прилични на онѣе, които употребляватъ ковачитѣ. Покрѣдствомъ тие мѣхове, възлукхъ съ безгранична сила и бързина движи вагона, който само въ два часа и четирисетъ минути прѣминава разгоянието отъ четири хиляди мили между Бостонъ и Ливерпулъ, а тая бързина е равна на бързината на топовна граната.

— За два часа и четирисетъ минути? — повторихъ азъ, чудѣхъ се и не можехъ да дойда на себе си.

— Тѣй е, както ви казахъ. И знаете ли какво ще даде въ резултатъ сая бързина? Ливерпулъ е по врѣме четири часа и четирисетъ минути по.

При все, че г. Забуновъ знае, че у насъ съ свѣщъ да търсашъ гимназисти безъ работа — не ще ги намѣришъ, той пакъ не изнашъ една семковска смѣтка, отъ която единъ непосвященъ въ общественитѣ работи човѣкъ би се просго чудилъ. Ако приемешъ, казва той че отъ 456-тъ младежи, които ежегодно свършватъ нашитѣ гимназии — 200 сж снове на заможен родители и отидатъ въ по-горни училища — то пита той: какво става съ останалитѣ? Да станѣли учители било почти невъзможно, защото учителскитѣ мѣста били почти попълнени. Да станѣли офицери на действителна служба — било сжщо невъзможно, защото военнитѣ, като видѣли, „че днешнитѣ наши гимназии имъ не даватъ годенъ елементъ, откърхисъ специална военна гимназия“. Попълнени били най-сегнѣ и общественитѣ служби — и ето ти тѣго за кални партизани.

Колкото недобросвѣтностъ, толкова и невѣжество — защото и найдалечъ стоящитѣ отъ просвѣтителното дѣло хора знаятъ: 1) че и сега на и за дълго още много наши села извъзтънитѣ околии ще си оставатъ безъ учители (Англия и Германия и днесъ се оплакватъ отъ липса на такива. Въ послѣдната прѣвъ текущата уч. година 3000 отдѣления сж останали безъ учители, като при това въ 9563 отдѣления, числото на ученицитѣ значително прѣвншава установеното число). Важъ въ сп. „Педагогически прѣгледъ“ отъ м. г. кн. IX стр. 562 — „Липсата на учители въ Германия“. 2) че генералъ-савовата военна гимназия фалира още прѣди 3 години и отъ тогава само лизвидира, а нея я замѣстиха съ княжевското военно училище, въ което приехъ миналата година всички гимназисти (около 200 души) повикава да отбиватъ военната си тежба и само въ 16 мѣсеци тѣ показѣха успѣхи, които изненадахъ всички и днесъ почти всичкитѣ дръкатъ сабитѣ извъподковѣтъ, като бждащи генерали. Та неможеше и да бжде иначе — свободнитѣ наши гимназии имъ сж дали едно шароко и солидно общо образование върху което можиге да строите всичко казвото пожелаете. Съ това се нанесе смъртенъ ударъ на касто-

вата военна гимназия — идеалъ на г. Забуновото лозарско-овощарско уще. Не, г. Забуновъ! Смишно е да говорите за изгнѣхъ отъ гимназии и за опасностъ отъ учеиъ пролетариатъ въ България (ако, разбира се, не смѣтате за такъвъ стражирскитѣ кандидати, които се смѣняватъ при всѣкъ режимъ). Въ услуга на единъ учителъ директоръ тови е дори прѣвсѣжнито. Ако съ нищо не можете да помогните, то поне не прѣчеге на плѣвенскитѣ граждани да се грижатъ за своего образование. Това ще е и най-умното за васъ.

Ако, обаче, сте убѣдени въ правотата на свѣта пропаганда противъ гимназиятѣ — то змѣгетъ тукъ и въ „Змелдѣско знамо“, което азъ цѣла седмица търсихъ за да прочета вашитѣ писуни по нашъ адресъ — заповѣдайте се една научна обяснована сказка да поговоритъ на плѣвенскитѣ граждани тамъ гдѣто имъ говорихме и яне съ г. Кертева. Тамъ ще се разбере въполесно. Освѣнтъ това ние доста много злоупотребуемъ съ гостоприемството на в. „Правда“. Нѣколко просвѣтителни дружеска въ Пльвентъ сж всекога готови да ви наредятъ едно събрание въ салона на дрво „Обгласие“, или даже въ локала на Коста Лазаровъ.

Пльвентъ, К. Вълевъ.
26/II 1908 год.

П. П. До колко наръменно е третиранеро на тукъ подигнатия въпросъ и какво е господствующото между посервизнитѣ прогресивни умове, мнѣние по него — се вижда отъ обогателството, че въ послѣднитѣ броеве на сп. „Демократически прѣгледъ“ (кн I и II отъ М. Влайковъ) и „Учителски вѣкъ — органъ на учителитѣ отъ сръднитѣ уща се третира сжщия въпросъ. Ето заключителнитѣ мисли на статията писаната отъ самия редакторъ на вѣка г. Из П. Кенювъ: „Но какъ можемъ да мисламъ, че авторигъ на закона сж толкова глупави, да ни говорятъ серио по за „учеиъ пролетариатъ“. Тѣ по добръ отъ насъ знаятъ, че това е единъ фантомъ, който плаши само никитѣ умове, че това е немислица на ония пнокрити, които като управници на България, не сж имали интересъ да държатъ злнвигъ, но раздадатъ нашия животъ, другагъ, освѣнъ въ училището, та съ това да подбогатъ вѣрата на невѣжественя нашъ народъ въ институциитѣ, които имашо шъ му отворатъ очигъ.

„Прочее, въ интересъ на учебно дѣло, на граждани и държавна е:

1. Курсѣтъ на първонач. учение да бжде разширенъ още съ 3 години подъ форма на главно уще съ често свѣтски и образователенъ характеръ.
 2. Като продължение на него да бжде гимназията съ 4 годишенъ курсъ.
 3. Въ всѣки округъ да има по една държавна дъвическа и мъжка гимназия, които сжщевременно се настрѣшава и улесниза отъгарамето на члстни, общински и окръжни такива. (к. м.)
 4. Въ всѣки специални сръдни уща (педагогическа, духовни, земледѣлски, (к. м. търговски и др.) да се приематъ за ученици само младежи съ завършено гимназиално образование: защото само общообразованигъ човѣкъ може да бжде добръ специалистъ“...
- Пльвентъ,
4/III 1908 год. К. Вълевъ.

Сказка по новото лозарство.

На 17 февруари заведуюций дър. лозарска опитна станция въ града на г. П Сираковъ, има добрата грижа да запознае лозаритѣ ни, въ салона на читалището „Съгласие“, съ причинитѣ за неуспѣха при новото ни лозарство. Възъ всѣко прѣвувелечение трѣбва да повравимо г. Сиракова за извъредно интересната му сказка, която падна като благодарение за лозаритѣ. Съ какво нетърпение чакатъ лозаритѣ сказки отъ подобенъ характеръ, защото тѣ засѣгатъ въпроси отъ най-жизненъ интересъ — поминава. Немежемъ отъ да не похвалимъ г. Сиракова за трудитѣ, който си е далъ да прослѣди систематично причинитѣ за неуспѣха на новитѣ ни лоя, които той по единъ найнадеденъ начинъ избори и подкрѣпи. Право да си кажемъ, че сказкитѣ отъ той родъ (стугански) не сж бивали честни, и ний бихме желали да о такитѣ свѣдѣния да се чуватъ по-често. Сказката на г. Сираковъ хвърли свѣтътъ лкъчъ въ една тъмнота.

Най-първо сж статистически данни въ рѣка, г. Сираковъ посочи какво положение заема страната ни въ лозарско отношение спрямо другитѣ европейски страни. Споредъ него България ицела сѣвъ извѣснитѣ лозарски страни Франция, Италия, Испания и Германия неигага държавна. Но не тѣй издѣше работата шомъ се докосна до работата по възобновяването. За да докаже нашия бавенъ и лошъ вървежъ въ нѣтя на възобновяванieto лозята съ американски лози г. Сираковъ разгледа вървежа на тая работа въ всичкитѣ почти европейски страни, а така сжщо и нашигъ съсѣди вклуч. и Турция. И гукъ сж статистически дани

лъсна нашата нашата неспособностъ и въ тая областъ отъ нашия стуганско-економически животъ.

Отъ сравнението, което той направи издѣше, че ний сме били останали най-назадъ съ правенето на нови лозя отъ американски прѣчки, пъкъ и това що е направено не общавало много, защото било неминуемо загиването на много отъ тѣхъ.

Его кои сж споредъ него накраято причинитѣ, които сѣвзали и ще сѣвзатъ лозята ни:

- 1) Недостатъчнитѣ контроль при купуването и вкарването на американски лози.
- 2) Отгѣтствието на лозарски опитни станции.
- 3) Липсата на своевременно устроени лозарски опитни полета.
- 4) Липсата на наврѣмenni създадени пробни лозя.
- 5) Не добрата наредба и подготовка на персонала, ръководящъ новото лозарство.
- 6) Не доброго мѣстоположение на нѣкой отъ държ. разсадници, което е станало причина за изкарване на негоденъ материалъ.
- 7) Погрѣшното уреждане и схващане цѣлитѣ на дър. разсадници като доставчици на гладки прѣчки.
- 8) Първоначалнитѣ лоши резултати отъ присаждането и еднострончивостта на разсадниците.
- 9) Недостатъчното разпространение на работитѣ по новото лозарство.
- 10) Частното пипнерство, което поради лошата му наредба и криво-разбирания, даде на много мѣста повече отъ печални резултати.
- 11) Неправилното схващане за бързото и масово възобновяване на лозята чрѣвъ самитѣ лозари, вмѣсто съ пипнерството.
- 12) Липсата и несъзнаванито отъ лозарски синдикати.
- 13) Недостатъчнитѣ сръдства отъ страна на държавата погрѣбѣ за добрата и правилна борба въ това дѣло.
- 14) Липсата на кредитъ, аванси, помощи и капиталги, които да се даватъ на лозаритѣ съ намалени лихви или безъ лихви (взаимнообратно), или най-малко леснодостъпенъ кредитъ.
- 15) Външането на разни присадени прѣчки съ чужди сортове грозда.
- 16) Липсата на ампеლოграфия или поне ампеолографически изучавания.
- 17) Болеститѣ; поврѣдитѣ и неприяелитѣ на лозята, които създаватъ голѣми прѣчки и на тѣй умѣченото лозарство.
- 18) Липсата на познания за попнатѣшното отгледване на присаденитѣ лозя.
- 19) Чужденцитѣ за нашето лозарство.
- 20) Темперамента и нравитѣ на

напрѣдъ отъ Бостонъ. Ижтникитѣ, значи, който трѣгнѣ отъ Бостонъ въ деветъ часа, пристига въ Ливерпулъ въ три часа и четиресетъ минути слѣвъоблъ; деньтъ, така да се каже, минава въ страховита бързина. Ако, отъ друга страна, нѣкой потегли отъ Ливерпулъ на обдъ, т. е. въ дванайсетъ часа, въ Бостонъ пристига сжщия день и то въ деветъ часа и четиресетъ и чегри минути прѣди обдъ, значи, цѣлиятъ пъкъ е изминатъ за нищо и оставагъ му още два и половина часа до обдъ, т. е. до онова врѣме, когато е потеглил отъ Ливерпулъ. Перси да ме не казватъ, ако това нѣщо не е невидено и нечуго до днесъ въ свѣта.

И самъ не знаехъ какво да помисля. Дали имамъ работа съ нѣкой лудъ, или да дамъ ввѣра на баснословнитѣ му разкази, който сериозно и да се прогнѣваше умътъ ми на това.

— Добръ. — казахъ най-посль, — да рѣчемъ, че всичко е тѣй, както разправяте, че ижтницитѣ пжтуватъ съ дяволека бързина, но какъ вие ще можете да намалите тая бързина, когато стане нужда, какъ ще задържите влака? При такава бързина всичко ще стане на прахъ и пухъ!

Ни най-малко. — каза полковникъ. Перси и сви рамена, — въ нашия тунель ще има, съобразно съ нуждата, и въздушно течение съ обратна посо-

ка. Шомъ влакътъ потегли отъ Бостонъ, телеграфитѣ съобщава за това на стационния персоналъ въ Ливерпулъ, който тутакъ ввѣра и нужнитѣ мѣки за да се намали бързината, или да се задържи влакътъ на нѣтя за Ливерпулъ. Отвара се просто едѣгъ голѣмъ душанкѣ, отъ който въздухътъ нахлува въ усѣбрания тунелъ съ такава сила, цѣто задържа лека-полека влака, додѣто той-свѣршено сире. Както виждате, тукъ за сирането на трена се употребява пакъ въздухъ. Но шомъ двѣи досеждамъ съ дълги обяснения върху тия нѣща, когато тѣ на практика гтѣ добръ се виждатъ.

И безъ да дочака отговора ми, гои отвори една врата, прѣвъ която съгледахъ прѣкрасно освѣтленъ салонъ съ безброй малки канапета.

— Това е нашето купе, — каза гои влизайки, — моля ви се, влѣзте и заемете мѣсто.

Азъ се огледахъ на покваната му и полковикътъ затвори подиръ си вратата. Не можахъ да не хвърля погледъ наоколо си. Купето приличаше на нѣкакъвъ дългъ цилиндър. Отгирѣлъ и отзадъ бѣха разположени едни приспособления за прѣчистване на въздуха. Свѣжиятъ въздухъ струснѣ отгирѣлъ неабдѣлвано, а развалениятъ излизаше на задната врата. Регуляторитѣ пъкъ, които бѣха за тази цѣлъ

разположени, изравнявахъ скоростта на движенieto.

Подиръ нѣколко минути занимахъ полковника:

— Кога ще потеглимъ?
Той ме погледна изнегадаво.

— Кога ще потеглямъ ли? Е, драги приятелю, та ние вече отглавна патуваме.

— Пжтуваме ли... пъкъ не сме ни усѣтили...

Полковникътъ кимна съ глава.

— За това е именно това съобщително сръдство но практично отъ досегашнитѣ жельзници.

Дълго врѣме внимателно се услушвахъ, дано чуя какъвъ да е шумъ, но думитѣ на полковника, яне съ страховита бързина се движамъ изподъ дѣлото на Атлантически океанъ.

И при все това, азъ не можахъ да долозя никакъвъ шумъ, освѣнъ единъ подемеиъ шногъ, прѣдизвиканъ, както би мислѣхъ, отъ непрѣкъснатото движение на нашия влакъ. Мѣсто отучване растѣше все повече отъ мануга на мануга и азъ сѣдѣхъ мирно съ последъ неощаженъ, вгораченъ на прѣдъ. Но тоя начинъ се мина единъ часъ, когато внезапно усѣтихъ нѣкаква хладина по челото и лицето, която ме извади отъ моята захласнатостъ. Оганяхъ и си попилахъ лицето. То бѣше мокро. Какъ е възможно това? Отъ

каво е лицето ми влажно? Да не би да се е развалилъ случайно тунельтъ и океанътъ започналъ да прониква прѣвъпоритѣ на челочната трѣба въ водата? Влезайки скоча ме неизразимъ страхъ. Усѣцахъ едри капки потъ по челото, покрай водата, която отдавна влажише лицето ми. Побѣха ме силни трѣпки, стана ми още по-страшно и рѣкохъ да викамъ полковника Перси на помощъ...

— Ама, Жюль, защо сѣдишъ още тукъ? Дждѣ валя не виждашъ ли? — чу се отъ далечъ гласѣтъ на жена ми.

Събулихъ се видѣхъ, че сѣдя въ моята приятна градина, а свѣжъ майски дждецъ завалѣлъ отъ небето и прѣкжсна моя сънъ и моитѣ блѣнове. Прѣвъ мене на стола стоеше голѣмъ купъ американски вѣгници, между гѣхъ и броятъ съ извѣснатата статия, въ която по-често американски на дълго и на широко се разправяше за новото съобщително между Америка и Европа, между стария и новия свѣгъ! Сѣнътъ ме бѣ нальгналъ, когато четѣхъ и прѣвъ цѣлото врѣме духътъ ми непрѣкжснато се е занимавалъ съ гая тема. Въя се само, да не би шлегяга на полковника Перси да остане само сънъ, както и прѣживѣното отъ мене, за което ви разправихъ.

Прѣводъ — Хр. Сильновъ.

самият ни народ, които не малко са погръбнали за правилния вървеш в тая борба.

21) Недовършено към учебните ни заведения и въобще към лозарската наука.

Сказника смята, че ако още в началото на тая борба или поне след няколко години от тая дата, са били взели строго във внимание всички тия условия или поне най-главните от тях за сега лозарството ни щеше да се радва на други успеси. Но до като се дават гнили, болни, недозрели и абсолютно негодни пръчки от държавните и частни разсадници; до като не си познава страната, до като няма никакви систематически опити и наблюдения по различна работа на новото лозарство правени на местни почви и условия, до като нямаме нито едно добро наредено учредение, в случаен случай, която още от началото да ръководи и направлява новото ни лозарство, до като не са подготвени добри ръководящи персонала и още много и пръвното до тогава никакви сигурни успеси не могат да се искат.

(Слѣва)

Един лозар.

Опровержение.

До Глав. Редактора на в. „Правда“ в г. Плевен, коише в г. Камбана

В издаваният се от Вас вестник, брой 13, е поместена една дописка относна се за мен. За да се освободи читателя от самата истина, Ви моля да помислите настоящето ми в един от близките му броеве.

За да може управителя на Мигницата, Дим. Манолов, да сабира той самъ сумитъ, а не както по рано се събираше от менъ, нареди и се отпечата квитанционна книга (както никъде не се прѣдвѣжда) за което платихъ 8 лв. Въсползуванъ от това той ми отдръжа 40% отъ възнаграждението ми, макаръ и да се оплакахъ м. г. писмено на тогавашния Финанс. Министръ, което ми оплакване остава гласъ въ пустиня. Понеже квитанционната е моя собственост, още повече, че и само то възнаграждение, съгласно чл. 6 отъ закона за измѣнение закона за митницага и Окр. прѣписаніе № 10715 отъ 12/VI м. г. издавахъ самъ квитанции, които давахъ и часта на стражара, което се пада и съ това азъ избѣгнахъ отъ да ми се отдръжатъ 40%. Дали затова съмъ виновенъ, ще рѣши началството ми.

Колкото се отнася до втория въпросъ, ако има изгубенъ, и ако менъ обвиняватъ, то азъ ще отговарямъ, но съжалявамъ, че това е измудрене на дописника, съ което мисли да излъже члестъ прѣдъ обществото. До колко е честенъ се вижда отъ това, че на гърба му лежатъ изпълнителни листове на скромната сума 18,40 лв., макаръ и да не е билъ търговецъ и тѣзи му честностъ го докара до това за да си не намѣри гаранция за служба си която изпльнява отъ 6 м-ца.

Вихъ искаль удовлетворение гдѣто трѣбваше, но като имамъ прѣдъ вихъ горния му доводъ то го оставамъ самъ да се ослѣди.

Моля приемете почитанияга ми. Свищовъ

2/III 1908 год.

К. И. Драгановъ.

ХРОНИКА.

Записвайте се въ избирателните списъци! Всѣки съзнателенъ гражданинъ трѣбва да упражнява своето най-свѣто и скъпо избирателно право.

За да може да упражни това си право, той трѣбва да бѣде прѣдварително записанъ въ избир. списъци. Врѣмето установено отъ законитѣ

въ страната за това записваме е отъ 1—10 мартъ включително.

Прочее съзнателни плевенски граждани, идете въ град. общ. управление проверете да ли сте записани въ избирателните списъци, и ако не сте, искайте да ви запишатъ.

По ревизията въ Плевенската община се коментира твърдо различно. Обаче, ний, до колкото ни се простиратъ свѣдѣнията, сме въ състояние да ви съобщимъ, че при тая ревизия нередовности по касовата книга почти няма, а такива има само отъ свѣта, вѣлѣствие, които е опестена общинската каса на почетна сума левове. Но за тия работи нека му мислятъ ония, които са се грижели за общинските интереси.

Надѣваме се, че въ близко врѣме ще можемъ да излъземъ съ подробности по цѣлага ревизия.

Мерзко любопитство. Някои г-жи, г-ци и г-да се оплакватъ че по нѣкога адресираниятъ до тяхъ, чрезъ пощата въ града ни, писма не имъ се доставяли — изчезвали. Прѣдполагатъ, че има нѣкой пощенски плъхъ, който да е даль просторъ на любопитството си до прѣкаленостъ и да си позволява да взема отъ шкафове чужди писма, да имъ се любва и слѣлъ това да ги прѣдава на забвение.

Нека знае този плъхъ, че има и капанъ, и велучай, че, не се вразуми да се съобрази съ законитѣ по служба си, ще хлѣтне въ него.

Цѣната на хлѣба въ градъ ни. при все, че одавна вече е паднала тая на житото, е все още тъй висока, както при цѣната на житото отъ 40 лева крината. Ония, които консумиратъ хлѣбъ отъ пазара плащатъ и сега повече отъ 40 стотинки за килограмъ. Ний незнаемъ на какво се дължи прѣнебрѣжението на нашитѣ общинари въ това отношение, но, за всеки случай, ний питаме за тѣхнага небрѣжностъ, виновати ли са гражданитѣ да купуватъ скѣпъ хлѣбъ? Г. г. общинаритѣ, които толкова милѣтъ за интереситѣ на гражданитѣ, нека се разпорядятъ, както подобава, за да се намали вече цѣната на хлѣба.

На 2 того стамболовигитѣ въ града ни правиха панахида за годишината отъ смъртъта на покойния Д. Петковъ. Грижага на стамболовигитѣ за душата на бившия имъ шефъ е похвална, ала да се разленятъ отъ градски агенти съобщенията за панахидата, това не ви дѣль харесва. Градски агенти са общински служаци, а не такива на стамболовигитѣ партия. Нима нѣмаше нѣкой сиромашъ отъ партияга имъ да стори това сръщю нѣколко лева за труда?

Противъ „Правда“ е образувано съдебно дѣло, за гдѣто е направлена упрека за нередовности въ мѣстната Телеграф-Пощенска станция и е посочила и причината за тѣхъ.

„Правда“ е въ сила да поддрѣпи писаното за това, ами каково мисли г. Началника на станцияга за края на дѣлото? — Да не излъже работата — вмѣсто да се изнасятъ вѣжди, да се извадятъ очи!...

Пакостни думбази. Обущарския еснафъ въ Плевенъ е завѣль прѣдъ мѣснитѣ сѣдилища прѣвъ 1890 год. дѣло противъ пивоварното дружество „Св. Георги“ за вдиганіе трѣбитѣ, съ които се е отвѣжда за въ фабрикага частъ отъ водата на така наричаната „Папукчийска чешма“, принадлежаща искључително на еснафа. Дѣлото е било свършено окончателно прѣвъ миналий мѣсець въ полза на еснафа, и дружеството „Св. Георги“ съ свършване на дѣлото е било поставено прѣдъ положението да сръпъ понастоящата работа въ пивоварната фабрика и... да склопи пожититѣ. Намѣри ли се, обаче, пакостни думбази измежду членоветѣ на обущарския еснафъ, членове тоже и въ дружеството Св. Георги, които подвели еснафа да отегли почти даромъ водата, слѣлъ като е добило едно съдебно окончателно рѣшение, което осигурява на е-

снафа едно обезщетение не по-малко отъ 15,000 лева, като са дали голѣма волностъ на българската си безхарактерностъ и тѣсногърдо гешетарство. По тая начинъ интереситѣ на юридическое лице, обущарския еснафъ, ставатъ плячка въ рѣцѣтъ на алчни спекуланти отъ една и другата страна.

Това за характеристика на безсъвѣстнитѣ думбази, неспособни поради уметвената си тѣлостъ да зачтатъ общитѣ интереси на собствената си еснафска корпорация.

Ако бѣше се изпльнило рѣшението и сумитѣ се приберѣха, то тия последнитѣ можехъ да послужатъ за основаване на единъ благодѣтеленъ институтъ за самитѣ еснафи. А колко още други благородни инициативи би се прѣдприели, ако нѣмаше вършенитѣ горѣ думбази!...

Прогресистекото събрание въ Луковитѣ, при все, че е било дѣловито врѣмето, е било накъ посѣтено добръ. Говорили са по разсишничеството на стамболовигитѣта и нуждитѣ за уредбата на държавната машина: г. г. Дръ Даневъ, Ал. Люцкановъ, Д. Христовъ и Ал. Радевъ.

Най-важното отъ изаявленията на г-нь Даневъ е било слѣдното: „Близкитѣ прогресивни партии въ страната трѣбва да се сгруппиратъ за да има стабилностъ въ политическия ни животъ“.

Въ това събрание, съ записка, отъ единъ учителъ е било направено запитване за миѣнието на прогресивната партия по учителския въпросъ, военната служба и други, на които е и отговорено.

Нѣкъ дѣло отъ общинските свѣтници въ с. Тръстеникъ вѣроятно по подражаніе на нѣкои градски кметове се оплакали, че имъ бѣле причинени голѣми загуби по този начинъ, въ основа на закона за селската полиция. Тръстенишката община бѣла осъдена да плаща нѣколко хиляди лева за нищожна загуба, причинена злосторно отъ подставени лицѣ.

Ново изобретение за бързо обогатяване. Не одавна бирника на IX Тученишки участъкъ купилъ около 200 конопени чувала отъ дюна на Цѣтанъ Касаменовъ по 80 ст. единия, а по насилнически начинъ принуждаваль мнозина селяни въ участъка си, ужъ неизправни длъжници, та му заплащали по 1-50 левъ единия чувалъ, и когато имъ е върналъ прибиранитѣ въ тѣхъ при екзекуци вѣща. По този начинъ той разиродаль 200 чували, отъ които добилъ чиста печалба 700 черни грошове. За тая своегорода търговия тучевачени са били оплакали и на ревизора Т. П. Атекиевъ, който, изглежда, че нищъ не е сторилъ по оплакваніето имъ.

По поводъ отпратеното запитване въ брой 3 на вѣстникътъ ни, къмъ Управителъта на тучашията Държавни болница, г-нь Дръ Козаровъ, този последний покани редакцияга ни и ѝ даде слѣднитѣ объяснения:

1) Слѣдъ уничтожаваніето на контрактитѣ са били назначавани два търга, на 5 и 11 Септември м. г. съ обяви отъ управл. на болницата № № 1200 и 1314, които не са състояли и Мвото на вътрѣшнитѣ работи е разрѣшило на управлен. на болницата съ писмо отъ 20/IX 907 год. № 2064 да доставлява по стопански начинъ нужното му количество млѣко.

2) При присмане на млѣкото е билъ употребяванъ млѣкомѣра на Visch ff, упомянатъ въ поемнитѣ условия и прѣпоръчанъ отъ Дѣлата за опазване на общественото здравие.

Съобщава ни се че отъ дълго врѣме при гаритѣ Ясенъ и Сомонитѣ лежатъ прѣнати части отъ една импрегнациона машина, която струва на Б. Н. Банка не по-малко отъ 15,000 лева.

По поводъ на това съобщение — защитваме централното управление на Б. Н. Банка не мисли ли да прибере и тури въ редъ захвърленитѣ части на

една толкова скѣпа машина. Настъ ни очудва това нехайство къмъ държавнитѣ имоти.

Въ допълнение на обявленията под № № 548, 547, 303, 301, 388, 300, 546 и 32 на 1 сѣдобенъ Приставъ отъ т. г., публикувани въ в. „Правда“ брой 13 отъ 28 февруарий т. г., Съобщаваме на интересуищитѣ, че продажбата на обявенитѣ съ тѣхъ за проданъ недвижими имоти почва отъ 25 февруарий до 28 мартъ т. г., а не както е публикувано отъ 24 февруарий до 25 мартъ.

Скрѣбно извѣстие.

Завчера, слѣдъ кратковрѣменно боледуване, се е поминаль въ с. Садово (Пловдивско), нашия отличенъ приятелъ, бившия уль при Лозарско-Овощарското уще въ градътъ на г. Коса Малковъ.

Скоростижната смъртъ, която грабва Малкова въ най-цвѣтущата му възраст, причини голѣма загуба не само на неговитѣ обични родители и скъпо сѣмейство, но и на земеделското дѣло у насъ, на което той бѣ единъ отъ най-неутомимитѣ и ревностни служители, било като учителъ, било като управителъ на Държавната Опитна Земледѣлска Станция—Садово.

Неговото прѣдетвѣртно желание било да бѣде погребенъ въ земеделското опитно поле при управляваната отъ него станция, която той — съ голѣми усилия и грижи основа и уреди, до такава степенъ, че тя да може да отговаря напълно на сѣето прѣд-назначеніе.

Прочие, нашитѣ най-искрени съблазнования къмъ опечаленото му сѣмейство, родители и добри приятели.

Отъ почитателитѣ му.

Обявление № 7303

Извѣствамъ, че отъ 10/II до 10/IV т. г. до 5 часа слѣдъ пладъ ще се продава на публиченъ трѣгъ въ канцеларияга ми въ гр. Плевенъ слѣдующи недвижими имотъ находящъ се въ гр. Плевенъ. А именно:

1) Една едноетажна къща въ гр. Плевенъ 1 кв. подъ № 26 съ дворъ отъ 354 кв. метра при сѣсѣди: Никола Христовъ, Киро Илчевъ и водата отъ воденицата на Бр. Караиванови, оцѣнена за 600 лева.

Горни имотъ принадлежи на Савва Дашова отъ гр. Плевенъ, не е заложена продава се по възисканіето на Мърко Карабелевъ отъ Плевенъ за 754 л. лихвитѣ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 3547 издаденъ отъ Плев. Мир. сѣдия.

Наддаванетоъ ще почне отъ горната цѣна.

Разглежданіето княжага и наддаванетоъ може да става всеки прѣсхтегвенъ день и часъ въ канцеларияга ми.

гр. Плевенъ 24/XI 1907 год.

Дѣло № 665/07 год.

1 Сѣд. Приставъ: Хр. Ив. Къичевъ

КНИЖНИНА

Получи се въ редакцияга на в. П. год. XI отъ сп. „Демократически Прѣгледъ“, съ слѣдното съгържаніе:

1) Дръ Хр. Мутафовъ — Право и справедливостъ

2) М. Т. Влайковъ — Система на нашето общо и профес. образование.

3) М. Нановъ — Социализмътъ като религия.

4) Ив. К. въ — Лека нощъ.

5) Стихотворения.

6) А. Ганчевъ — Нашата литература прѣвъ 1907 год.

7) Външенъ общественъ прѣгледъ

8) Вътрѣшенъ общественъ прѣгледъ — Ст. Костурковъ.

9) Театрални бѣлжки

10) Критика и библиография.

11) Случайни бѣлжки.

Печтавица „Надежда“ — Плевенъ.